

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

Η γνωριμία του με τα θεριά του εγκλήματος

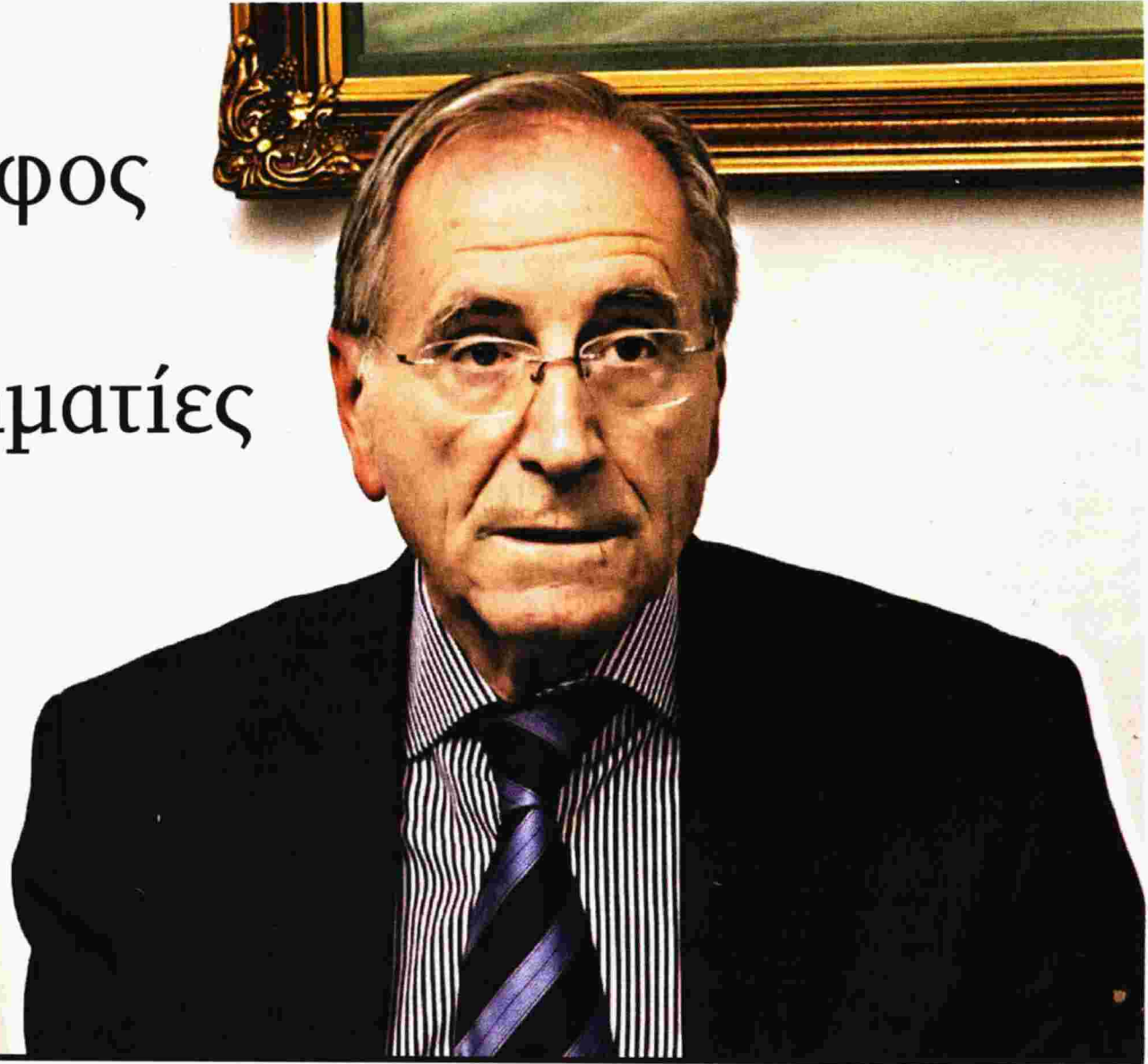
Ο διακεκριμένος δημοσιογράφος μιλάει στην «ΠτΚ» για τη σημασία των αρχών στον άνθρωπο, την ιερότητα της άδειας για τους φυλακισμένους, την άγρια εγκληματικότητα που επέβαλε η κρίση. > 13

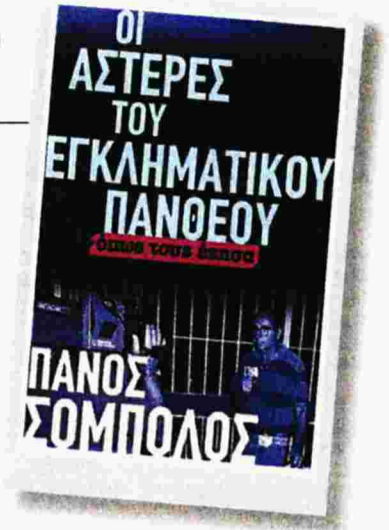
ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

Ο δημοσιογράφος που γνώρισε χιλιάδες εγκληματίες

Μια παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές για την πορεία του εγκλήματος στην Ελλάδα κατά την 40ετή του δημοσιογραφική καριέρα θέλησε να αφήσει μέσω του βιβλίου του. Με αφορμή την παρουσίασή του, την προσεχή Παρασκευή, ο Πάνος Σόμπολος μιλάει στην «ΠτΚ» για τους εγκληματίες που γνώρισε, τη σημασία των αρχών στον άνθρωπο, την ιερότητα της άδειας για τους φυλακισμένους, την άγρια εγκληματικότητα που επέβαλε η κρίση. > 13

SMS > «Το έγγραφο για να αφήσω μια παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές για την πορεία του εγκλήματος στην Ελλάδα κατά την 40ετία που υπηρέτησα το δημοσιογραφικό λειτουργήμα» λέει για το βιβλίο του (εκδ. Πατάκη) ο γνωστός αστυνομικός ρεπόρτερ.

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

«Δεν επιτρέπεται εξίσωση δράστη και θύματος»

Συνέντευξη στην ΚΡΥΣΤΥ ΚΟΥΝΙΝΙΩΤΗ

“

Πριν από χρόνια, ο διαρρήχτης ή ο ληστής, όταν συναντούσε τον ένοικο του σπιτιού μέσα, τα παρατούσε κι έφευγε ή ζητούσε συγγώμη, όπως οι περιπτώσεις του μεγάλου διαρρήχτη «Αυτιά». Σήμερα μπαίνουν στο σπίτι, βασανίζουν τον ένοικο ή και τον σκοτώνουν, παίρνουν ό,τι βρουν και φεύγουν χωρίς ίχνος συμπόνιας κι ανθρωπιάς”

Την ερχόμενη Παρασκευή έρχεται στην Πάτρα για την παρουσίαση του νέου του βιβλίου «Οι αστέρες του εγκληματικού πανθέου -Οπως τους έζησα». Ο Πάνος Σόμπολος ξεδιπλώνει στην «ΠτΚ» εμπειρίες του από τον κόσμο των παρανόμων και απόψεις του περί την εγκληματικότητα και την τιμωρία της.

ΕΓΓΡΑΦΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ...

...για να αφήσω μια παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές για την πορεία του εγκλήματος στην Ελλάδα κατά την 40ετία που υπηρέτησα το δημοσιογραφικό λειτουργήμα. Είμαι βέβαιος ότι θα χρειασθεί και στον ιστορικό του μέλλοντος που θα ασχοληθεί με αυτά τα θέματα. Βασίστηκα στα στοιχεία που κρατώ στο αρχείο μου. Το βιβλίο για τους μεγάλους της παρανομίας, το έγγραφο, όχι για να πρωοποιήσω κάποιους εγκληματίες, ούτε και να τους κατακεραυνώσω. Η δουλειά του δημοσιογράφου είναι να παρουσιάζει τα πραγματικά περιστατικά και να ενημερώνει σωστά κι αντικειμενικά την κοινή γνώμη.

ΠΑΡΕΛΑΣΗ ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου παρελαύνουν δεκάδες πασίγνωστα ονόματα παρανόμων. Γνώρισα δολοφόνους, ληστές, διαρρήχτες, απατεώνες, αρχαιοκάπηλους, εμπόρους ναρκωτικών κι ένα σωρό άλλους παράνομους. Πολλοί από αυτούς, εξακολουθούν να είναι σκληροί και αμετανόητοι. Τους φταίει η κοινωνία,

το σύστημα κι άλλα τέτοια! Ο εαυτός τους δεν φταίει σε τίποτα! Αντίθετα υπάρχουν κι άλλοι, ευτυχώς οι περισσότεροι, που μετανιώνουν πικρά για ό,τι έκαναν και μετά την έκτιση της όποις ποινής που τους επιβλήθηκε, επανεντάσσονται στο κοινωνικό σύνολο. Στο βιβλίο θα βρείτε πολλά παραδείγματα εγκληματιών της δεύτερης κατηγορίας.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ

Ο Νίκος Κοεμτζής -δεν βρίσκεται στη ζωή- είχε μετα-

νώσει για τη σφαγή σε νυχτερινό κέντρο όπου έστειλε στον άλλο κόσμο τρεις συνανθρώπους μας κι άλλους επτά στο νοσοκομείο για τη γνωστή «Παραγγελιά». Μου έλεγε και μου επαναλάμβανε όταν βρισκόμασταν μετά την αποφυλάκισή του: «Για όλα έφταιγε το διαβολομεθύσι». Ο Πάσσαρης βρίσκεται σε φυλακές υψίστης ασφαλείας στη Ρουμανία επειδή σκότωσε κι εκεί δύο Ρουμάνους. Στην Ελλάδα πριν από τη γνωστή απόδραση, είχε σκοτώσει πέντε άτομα και τραυματίσει άλλα επτά.

Οπως μου έλεγε ο πνευματικός του, ο π. Γερβάσιος Ραπτόπουλος -ο ιερωμένος που μια ζωή βοηθάει τους φυλακισμένους- αυτό που αποκαλέσαμε εμείς οι δημοσιογράφοι «θερίο των Βαλκανίων», έχει αλλάξει τελείως! Έχει αποφασίσει μετά την ολοκλήρωση της έκτισης της ποινής του, να πάει στο Άγιο Όρος να γίνει καλόγηρος. Ο Ρωχάμης, ο οποίος σμηνωτέον δεν έχει διαπράξει ανθρωποκτονία, είναι ελεύθερος και ζει στην Εύβοια με την πολύ καλή σύντροφό του, την οποία μου τη γνώρισε πέρυσι στο χωριό του, όπου είχε ψαροταβέρνα. Ο Παπαχρόνης, που οι εφημερίδες της εποχής τον αποκαλούσαν «Δράκο της Δράμας» κι αυτός έχει γυρίσει σελίδα ζωής και βρίσκεται με τη σύντρόφό του σε περιοχή της Λάρισας. Εδώ θα πρέπει να επισημάνω ότι δεν πρέπει ποτέ να εξισώνουμε δράστη και θύμα. Οπως αναφέρει και στο βιβλίο, ο εγκληματίας έκανε ό,τι έκανε, και πρέπει να τιμωρηθεί παραδειγματικά, ανάλογα με το αδίκημα που έχει διαπράξει. Αλίμονο όμως στο θύμα, ειδικά μάλιστα αν αφαιρέθηκε η ζωή του, δυστυχώς όσο κι αν μετανιώσει ο δράστης, δεν μπορεί να το φέρει πίσω. Και μην ξεχνάμε και τον Γολγοθά των στενών συγγενών και φίλων του θύματος. Γι' αυτό δεν επιτρέπεται σε καμιά περίπτωση εξίσωση δράστη και θύματος.

ΑΓΡΙΑ ΕΝΣΤΙΚΤΑ

Ο άνθρωπος φέρει μέσα του τον καλό και τον κακό εαυ-

τό του. Στους πρωταγωνιστές εγκληματικών πράξεων υπερσχύει ο δεύτερος! Έχω ιδεί κι έχω ζήσει κατά την κάλυψη δολοφονιών κι άλλων εγκλημάτων, ανθρώπους που έφριξα. Θυμάμαι περιπτώσεις που έκανα τον σταυρό μου κι έλεγα μέσα μου: Θεέ μου, τι άνθρωπος είναι αυτός! Τι θηριώδη ένστικτα είναι αυτά που δείχνει! Δυστυχώς, ο άνθρωπος έχει μέσα του άγρια ένστικτα, γεννιέται μ' αυτά. Όμως μεγαλώνοντας, με διάφορους τρόπους τα παραμερίζει. Προ καιρού σε μια ομιλία μου για τους κινδύνους των ναρκωτικών επισήμανα: Τρία πράγματα θα πρέπει να έχει κατά νου ο γονιός για να μην πέσει το παιδί του στα ναρκωτικά ή για να μην ξεφύγει γενικότερα. Το πρώτο είναι η οικογένεια, το δεύτερο το σχολείο και το τρίτο οι παρέες. Στάθηνκα περισσότερο στην οικογένεια κι επειδή μάλιστα ότι σημαντικότατο ρόλο παίζουν οι αρχές που θα δώσει ο γονιός στο παιδί και κυρίως να το προσέξει στην εφηβική ηλικία. Αν το παιδί πάρει γερές βάσεις, δύσκολα ξεφεύγει. Αλλά ρόλο σημαντικό παίζουν και το σχολείο και οι παρέες. Δεν είναι κακό να επιμένουμε στο παιδί, με ποιον θα βγει το βράδυ, με ποιους έκανε παρέα, πότε επέστρεψε ή θα επιστρέψει κ.λπ. Πολλοί από τους εγκληματίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο, είχαν πρόβλημα στην οικογένειά τους. Σε κάποιους έλειπε η αγάπη της μάνας και του πατέρα, έλειπε η οικογενειακή θαλπωρή και η αδελφική συνοχή.

Η θανατική ποινή, η άδεια και η κρίση

Ο Κοεμτζής γλύτωσε στο παρά πέντε τη θανατική ποινή, καθώς καταργήθηκε εκείνη την περίοδο. Έχει περάσει από τον νου σας ότι κάποιοι την αξίζουν;

Πολλές φορές όταν κάλυπτα κάποιες υποθέσεις, κι ερχόμουν να σ' επαφή και μιλούσα με συγγενούς δολοφόνους ή παιδεραστές, ή εμπόρους ναρκωτικών κ.ά. έλεγα μέσα μου ότι αυτός ο άνθρωπος πρέπει να στηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα για να γλυτώσει ο ίδιος, η οικογένειά του, αλλά και η κοινωνία κι ότι αυτός δεν είναι άνθρωπος, είναι κακούργος. Αυτό όμως το λέω όταν έχεις μπροστά σου έναν αμετανόητο συγγενό εγκληματία. Γενικά δεν είμαι υπέρ της θανατικής ποινής. Είμαι υπέρ της ισόβιας κάθειρξης, αλλά όταν λέμε ισόβια, να μην εννοούμε δέκα ή δώδεκα χρόνια!

Γράφετε στο βιβλίο σας για τη σημασία που έχει η πενθήμερη άδεια για τον φυλακισμένο. Ποια η άποψή σας για την άδεια που χορηγήθηκε στον Κουφοντίνα;

Ασχημπά είμαι υπέρ της εβδομαδιαίας άδειας των κρατουμένων. Είναι ό,τι πιο ιερό, πιο θετικό για τον φυλακισμένο. Όμως τα αρμόδια συμβούλια θα πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους πολλούς παράγοντες όταν αποφασίζουν να δοθεί άδεια σε κάποιον που

βαρύνεται με άγριες δολοφονίες ή άλλες σοβαρότατες εγκληματικές πράξεις. Ως προς τον Κουφοντίνα, που βαρύνεται με έντεκα δολοφονίες, απόπειρες ανθρωποκτονιών και πολλά άλλα αδικήματα, έπρεπε να το σκεφθούν καλύτερα στην επιτροπή. Είδατε τις καθολικές αντιδράσεις από την ελληνική κοινωνία, κι όχι μόνο. Και οι περισσότερες αντιδράσεις στάθηκαν στο αμετανόητο που επέδειξε και επιδεικνύει το πρωτοκλασάτο μέλος της εγκληματικής οργάνωσης. Για ορισμένες περιπτώσεις εγκληματιών, απαιτείται φειδώ και ιδιαίτερη προσοχή.

Επιτείνουν την εγκληματικότητα οι χαλεποί καιροί που ζούμε;

Σίγουρα η αύξηση της εγκληματικότητας, έχει σχέση και με την κρίση. Ο Αριστοτέλης έλεγε: «Η φτώχεια είναι γονιός του εγκλήματος και της επανάστασης! Αλλά κι ο λαός μας λέει: «Όπου φτώχεια και γκρίνια». Η εγκληματικότητα, πέρα από την αυ-

ξηση, έχει διαφοροποιηθεί προς το σκληρότερο, προς το αγριότερο, σε σχέση με τα παλαιότερα χρόνια. Θυμόμαστε οι παλιότεροι ότι κοιμόμασταν με τις πόρτες και τα παράθυρα ανοικτά. Και δεν φοβόμασταν. Σήμερα κλειδαπαρώνομαστε και πάλι κινδυνεύουμε. Δυστυχώς! Πριν από χρόνια, ο διαρρήχτης ή ο ληστής, όταν συναντούσε τον ένοικο του σπιτιού μέσα, τα παρατούσε κι έφευγε ή ζητούσε συγγώμη, όπως οι περιπτώσεις του μεγάλου διαρρήχτη «Αυτιά», που αναφέρω στο βιβλίο. Σήμερα μπαίνουν στο σπίτι, βασανίζουν τον ένοικο ή και τον σκοτώνουν, παίρνουν ό,τι βρουν και φεύγουν χωρίς ίχνος συμπόνιας κι ανθρωπιάς.

